

8

เขาเห็น..ตอนปิดระเบิด

สงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นตกเป็นเป้าหมายสำคัญในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ ฝ่ายสัมพันธมิตรที่มีมหาอำนาจอย่างสหรัฐฯ เป็นแกนนำ มุ่งนำกำลังเข้ากวาดล้าง และในที่สุด..ญี่ปุ่นก็ต้องประกาศยอมแพ้สงคราม เมื่อวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2488 เพราะอำนาจการทำลายล้างของระเบิดปรมาณู

หวอ..ห..ว..อ.. สัญญาณเตือนภัยดังสนั่น! ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ทำให้ผู้คนต่างตกใจ พวกกันวิ่งหนีหลบเข้าไปในหลุมหลบภัย เพื่อให้รอดจากสะเก็ดระเบิดที่กำลังทิ้งลงมาแบบปูพรม

เครื่องบินรบ B-29 ..เป้าหมายในการทำลายล้างคือ โรงไฟฟ้า วัดเลียบ (วัดราชบูรณะ) สะพานข้ามกรุงธน และสถานที่สำคัญต่าง ๆ ซึ่งตรงตามหลักยุทธศาสตร์การรบที่สหรัฐฯ กำลังจะตัดเส้นทางการคมนาคมของพวกญี่ปุ่น ตลอดจนทำลายแหล่งพลังงานที่สำคัญที่สุดคือ โรงไฟฟ้า

ฟิ้ว ฟี่ ว ตูม!!! ระเบิด..พลังแห่งการทำลายล้าง
ถูกแล้ว..ลูกเล่าถูกทั้งดิ่งลงมา แต่แปลก..ที่พลาด!!! โดนเป้าหมาย
น้อยมาก หรือมีผลกระทบต่อเป้าหมายไม่กี่เปอร์เซ็นต์ นอกนั้นจะ
ดิ่งลงกลางทุ่ง แม่น้ำเจ้าพระยา หรือสถานที่อื่นๆ ที่ไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์
พร้อมกับฝุ่นควันที่คลุ้งขึ้นตามแรงระเบิด

การประกาศภาวะฉุกเฉินในเมืองไทยยังคงยืดเยื้อไปตาม
กระแสสงครามโลก สัญญาณหวอยังคงดังขึ้นในแต่ละวัน.. ทั้ง
กลางวันและกลางคืน เสียงระเบิดดังจนกลายเป็นความซาซิน ทำให้
ระยะหลัง ๆ ผู้คนไม่ค่อยใส่ใจกับการหลบภัยเท่าไรนัก

หวอ ห ..ว.. อ. คราวนี้มันดังขึ้นอีกซ้ำ ๆ กัน บางคนวิ่ง
ไปหลบเหมือนเดิม แต่บางคนกลับออกมาดูเครื่องบินรบที่กำลัง
ขับเคื่อนมา และเป็นธรรมดาที่วัยซนอยากรู้อยากเห็นของเด็ก
ทำให้อยากจะเห็นเครื่องบินทั้งระเบิดโดยไม่กลัวอันตรายแต่อย่างใด

เด็กชายยงยุทธ ดิลกเจริญ ปีนขึ้นไปบนดาดฟ้าห้องแถว
ที่เรียงรายติด ๆ กันในเวลาเดียวกับที่ผู้ใหญ่และเด็กคนอื่น ๆ ก็ปีน
ดูบนดาดฟ้าบนบ้านของตน

“เฮ้ย!.. เฮ้ย!.. นั่นอะไร !? ..มองซิ คนใส่ชุดขาว ๆ ลอยอยู่
บนฟ้า อย่างกับแมชี..” ผู้คนเงยหน้ามองตามเสียงที่ดังขึ้นจาก
กลุ่มผู้ใหญ่

แน่นอน..! เด็กชายยงยุทธก็เงยหน้ามองตามด้วย ช่างประหลาดเหลือเกิน..!? ภาพที่เขาเห็นบนท้องฟ้าเป็นแม่ชีจริง ๆ มีลักษณะโปร่งแสงลอยอยู่นิ่ง ๆ ใกล้กับเครื่องบินรบ B-29 ที่กำลังขับเคลื่อนมา 2 - 3 ลำ พร้อม ๆ กัน คนดูต่างชี้ไม้ชี้มือ ส่งเสียงอื้ออึงกับสิ่งประหลาดที่ปรากฏให้เห็น

“ทั้งเท่าไรก็ไม่โดน..ไม่มีวันโดนหรอก..ฮ่า..ฮ่า..” นี่คือเสียงพูดพร้อมเสียงหัวเราะว่าดัง ๆ ของยายผิน ที่มักพูดอยู่เป็นประจำในช่วงเกิดสงคราม

ยายผินเป็นแม่ครัวทำกับข้าวอาศัยอยู่ในบ้านของเด็กชายยงยุทธ แกชอบไปทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่เป็นประจำ แต่น่าเสียดายประโยชน์ที่แกพูด กลับไม่มีใครในบ้านใส่ใจ หรือเข้าใจความหมายอะไรมากนัก แต่เสียงนี้ได้เข้าไปอยู่ในความทรงจำของเด็กชายยงยุทธ โดยเฉพาะประโยคที่ว่า **“หลวงพ่่วัดปากน้ำกับพวกนั้สมาธิเขาปิดลูกกระเบิดกัน ต่อให้ทั้งมายังไงก็ไม่วันโดนหรอก.. ไม่มีวันโดน..”**

ในวันต่อมา..เรื่องแม่ชีปิดลูกกระเบิดที่มีพยานหลายคนเห็น ไม่ใช่เป็นเรื่องโคมลอย หรือตาผาดไปเสียแล้ว เพราะหนังสือพิมพ์ก็ได้เอาข่าวนี้มาลงเป็นหลักฐานยืนยันเหตุการณ์เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ 2

กาลเวลาผ่านไปจนกระทั่งเด็กชายยงยุทธโตขึ้น เรียนจบ
คณะวิทยาศาสตร์และครุศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จากนั้นเรียนต่อด้านการตลาดและเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่
การงานที่ดีทางด้าน Import-Export

วันหนึ่งน้องชายเขาก็ได้นำหนังสือเล่มสำคัญมาให้ จากข้อความ
ในหนังสือเล่มนี้เหมือนกับจะกระตุ้นหรือรื้อฟื้นสัญญาอะไรเก่า ๆ
ที่เขาเองก็ไม่อาจรู้ เขารู้สึกเพียงแต่ว่าเขาอยากไปศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม (ต่อมา คือ วัดพระธรรมกาย) เขาต้องไปที่นั่นให้ได้
และหนังสือเดินไปสู่ความสุขเล่มนี้ ทำให้เขาได้ไปที่นั่นจริง ๆ ..

ชีวิตคุณยงยุทธ ดิลกเจริญ เริ่มผูกพันกับศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม เพราะที่นั่นทำให้เขาารู้คุณค่าของการทำทาน รักษาศีล
เจริญภาวนา เขามีศรัทธามากและเป็นหนึ่งในประธานสร้างโบสถ์
ของวัดพระธรรมกายด้วย เขาไปที่วัดพระธรรมกายบ่อยมากจน
คุ้นเคยและใกล้ชิดกับครูบาอาจารย์ คือ หลวงพ่อธัมมชโย และ
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ศิษย์เอกหลวงปู่
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ด้วยความเป็นลูกศิษย์ที่สนิทนี้เอง เวลามีปัญหาอะไรก็จะคอย
ปรึกษาได้ถามคุณยายอาจารย์ฯตลอด แต่อย่างหนึ่งที่ไม่เคยลืมเตือน
ไปจากความทรงจำเลย และยิ่งรู้ว่าคุณยายเป็นศิษย์เอกของหลวงปู่
วัดปากน้ำด้วยแล้ว สิ่งนี้จึงถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีก ซึ่งก็คือ เรื่องราวครั้ง
สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 กับคำพูดของคุณยายผืนที่ได้พูดไว้

พอคุณยงยุทธได้ไปกราบคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ก็รีบเรียนถามท่านเลยว่า “คุณยายครับ..ทำไมเครื่องบินที่ทิ้งระเบิดลงมาถึงไม่โดนที่สำคัญ กลับลงทุ่งลงน้ำล่ะครับ”

ซึ่งคุณยายท่านก็ตอบว่า “อ้าวคุณ.. เวลาที่เครื่องบินมันทิ้งระเบิด ยายเข้าที่อยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ หลวงพ่อท่านสั่งให้ยายจัดการ ยายก็เนรมิตเมืองให้เป็นป่า..เป็นแม่น้ำ เนรมิตแม่น้ำ ให้เป็นบ้านเมือง เทานี้ทิ้งเท่าไรก็ไม่ถูก” ซึ่งถ้าเราอยากจะเข้าใจอะไรให้มากขึ้น ต้องนั่งสมาธิและศึกษาวิชาธรรมกายตามอย่างหลวงปู่วัดปากน้ำ เพราะการทำวิชาธรรมกายเป็นเรื่องเหนือวิสัยที่จะเข้าใจด้วยจิตตมยปัญญา (ปัญญาจากการคิด) หรือสุตตมยปัญญา (ปัญญาจากการฟัง) แต่จะเข้าใจได้ด้วยภาวนามยปัญญา (ปัญญาจากการเจริญภาวนา)

ซึ่งการทำวิชาในสมัยหลวงปู่วัดปากน้ำเขาทำกันเป็นทีม ต้องนั่งสมาธิจนมีความละเอียดมาก แล้วอาศัยพระธรรมกายปาฏิหาริย์ให้เห็นเมืองเป็นป่า เห็นแม่น้ำเป็นเมืองอะไรอย่างนี้ ทหารที่ทิ้งระเบิดก็จะเข้าใจผิดถึงไม่โดนสักที ซึ่งสมัยที่หลวงพ่อดปากน้ำทำวิชา ก็มีคุณยายอาจารย์ฯ เป็นหัวหน้าทีมกะดึกในชุดนั้น สำหรับภาพส่วนหยาบที่คนทั้งหลายเห็นนั้น ก็เห็นต่าง ๆ กันไป เช่น เห็นเป็นภาพแม่ชีลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าปิดลูกกระเบิดบ้าง ลอยอยู่เฉย ๆ บ้าง ซึ่งเรื่องละเอียดของวิชาธรรมกาย เป็นดั่งข้างต้นที่อธิบายมานี้...